

ת"פ 43313/05/18 - בית המכס ומע"מ ירושלים נגד שי מרדכי נאור, מפגש השייח 1992 בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43313-05-18 בית המכס ומע"מ ירושלים נ' נאור ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני המאשימה נגד הנאשמים
כבוד השופט ירון מינטקביץ
בית המכס ומע"מ ירושלים ע"י עו"ד מיטל צימר-גבאי
1. שי מרדכי נאור
2. מפגש השייח 1992 בע"מ ע"י עו"ד עופר רחמני

החלטה

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם 12 עבירות של אי הגשת דו"ח מס ערך מוסף במועד. על פי האישום, בתקופה שבין חודש אפריל 2014 ועד מרץ 2017 הגישו הנאשמים 12 דו"חות באיחור שבין 31 ימים ועד 67 ימים. עתה לפני בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

עמדות הצדדים

על פי הבקשה, יש לבטל את האישום שכן כל הדו"חות הוגשו בטרם הגשת כתב האישום, ואין לנאשמים כל מחדלים כיום, ועל כן ניהול ההליך נגד הנאשמים אינו הוגן, שכן ניתן היה להטיל עליהם בגין מעשיהם קנסות מנהליים. עוד נטען, כי לצד האישום, הוטלו על הנאשמים גם קנסות מנהליים, ועל כן מדובר בסיכון כפול. טענה נוספת שבפי הנאשמים היא, כי הגשת דו"חות באיחור היא פרקטיקה עסקית מקובלת, אשר אין להפכה לעבירה פלילית.

כמו כן נטען, כי נאשם מס' 2 הוא אמנם מנהל של נאשמת מס' 1, אך אינו המנהל הפעיל, ועל כן לא קמה לו חבות פלילית למעשי הנאשמת.

המאשימה אינה חולקת על כך, שניתן היה להשית בגין המעשים גם קנסות מנהליים. את הנקיטה בהליך פלילי נימקה, בכך שנגד הנאשמים התנהל בעבר הליך פלילי בגין עבירות דומות, וביום 15.5.2014 הורשעו ונגזר דינם, וחרף זאת המשיכו להגיש דו"חות באיחור. במיוחד הפנתה המאשימה לכך שמאסר מותנה שהוטל על נאשם מס' 2 באותו הליך לא מנע ממנו להמשיך ולהגיש דו"חות באיחור (ר' ת"פ 21948-11-12 מ"י נ' מפגש השייח בע"מ ואח').

עוד טענה המאשימה, כי גם לאחר שנגזר דינם של הנאשמים בהליך הקודם, הוטלו עליהם מספר קנסות מנהליים בשל

הגשת דו"חות באיחור, אך משהדבר לא הביא להגשת דו"חות במועד, הוחלט לנקוט בהליך פלילי.

דין והכרעה

דין הבקשה להדחות.

מעובדות האישום עולה, כי לכאורה הנאשמים הגישו 12 דו"חות מס ערך מוסף באיחור. בגין עבירות אלו, רשאית המאשימה לנקוט בהליך פלילי או מנהלי, על פי שיקול דעתה. אמנם ישנה עדיפות לנקיטה בהליך מנהלי, אשר פגיעתו בנאשמים פחותה, כל עוד המאשימה לא פעלה באופן שרירותי או ממניעים זרים, אין קיומו של האפיק המנהלי מונע ממנה לנקוט באפיק הפלילי, במקרים ראויים.

במקרה שלפני, מדובר בנאשמים אשר כבר הורשעו בעבר בעבירות דומות, וביצעו לכאורה את המיוחס להם לאחר שנגזר דינם ובעוד מאסר מותנה תלוי מעל ראשו של נאשם מס' 2. מדובר בשיקול ענייני וראוי לעניין החלטה אם לנקוט נגד הנאשמים בהליך פלילי. משכך, החלטתה של המאשימה לנקוט בהליך פלילי ולא מנהלי, היא סבירה והולמת ואין מקום להתערב בה.

נתתי דעתי לטענה כי נאשם מס' 2 אינו "מנהל פעיל" של נאשמת מס' 1 ועל כן אינו אחראי למעשיה. מתגובת המאשימה עולה, כי לכאורה הנאשם הודה בחקירתו כי הוא מנהלה של הנאשמת, ועל כן מדובר בטענה עובדתית שבמחלוקת, אשר לא ניתן להכריע בה בשלב מקדמי זה. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהנאשמים לא נקבו בשמו של מנהל פעיל אחר, שאחראי למעשיה של הנאשמת, אך אשרו כי הנאשם הוא מנהלה של הנאשמת (ר' סע' 9(1) לבקשה).

לאור האמור למעלה דוחה הבקשה לביטולו של כתב האישום.

ניתנה היום, ל' תשרי תשע"ט, 09 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.